

EL REI SOLITÀRIAMENT PLE

"Que interessant són les persones que mai s'han enamorat" - pensava el jove príncep Gael mentrestant arrencava cada un dels pètals d'una margarita al so de -M'estima, no m'estima, m'estima...-

En Gael era el príncep d'un regne fantasma, un regne on no arribava mai la llum del Sol a causa de la gran massa de fum que sempre ha sobrevolat el seu castell però, al cap i a la fi, no l'importava viure allà. A qui tampoc li importava era al seu pare, un rei corrupte, despòtic i miserable conegut per la seva fam de conquerir territoris i pel sàdic costum de fer escultures de gel amb l'aparença dels monarques governants dels territoris conquerits. Els quals després els treia la corona per posar-la sobre l'estàtua de gel. Legrab era el seu nom, un nom d'un home valent i coratjós, però tan orgullós que no va acceptar a la seva filla ja que aquesta no arribava al nivell que ell volia. Amb foc als queixals, el Gael va desertar del regne per anar a viure a un altre que estava abandonat gràcies a la gran quantitat de fum que s'havia acumulat durant el regnat del seu anterior monarca.

Durant cinc anys va estar entrenant amb l'espasa i amb l'arc per arribar amb el seu pare acompanyat del cap de la reina de l'últim regne que li faltava a la seva col·lecció: Anaair, antiga companya d'aventures del rei Legrab i una mestra de l'espasa, tot i que aquesta no tenia fam de destruir i conquerir, sinó que preferia crear i ajudar.

Arribat el dia de l'aniversari núm.18 del príncep Gael, contra tot pronòstic, va agafar la seva espasa, una mica de menjar i d'aigua, el seu arc amb fletxes i va sortir del castell. Va marxar recorrent els carrers dins del regne fantasma (els quals coneixia de memòria per la gran quantitat de vegades que havia nedat en aquelles aigües).

Dies van passar i mentre el nostre futur heroi recorria el bosc que connectava el riu Laag amb el Gocoile, va notar que algú el perseguia i va confirmar les sospites quan va pegar un cop de puny sense mirar i segons després va sentir un crit de dolor seguit de la frase -Au, t'has passat!- Es va girar i va veure un home el qual li

sagnava el nas, a primera vista va calcular aproximadament que l'home mesuraria uns 1,80 metres i que no portava més armes que una petita daga al seu cinturó.

-Per què em seguies?- va preguntar el Gael mentre posava la seva mà al puny de l'espasa de manera amenaçant.

-Estàs entrant al meu regne, Gocodile- Va dir de forma solemne.

-Al teu regne?, Aquest no és el regne d'Anaair?- Va preguntar confós.

-Sí, però jo soc el seu fill, el príncep Anders-

-No sabia que la reina Anaair tenia un fill, de totes maneres per què em persegueixes?-

-Sincerament, no ho sé, estava avorrit. Tot i així, què fas tu aquí?-

-Vinc de visita, sóc un missatger d'un regne veí- va mentir.

-Deu ser important, vine amb mi, jo et guiaré fins al castell- va assegurar l'Anders.

En Gael no s'ho podia creure, el fill del seu objectiu el portaria directament a la casa de l'enemic. Però hi havia una cosa amb què el Gael no hi comptava, era un sentiment, un petit d'amor cap al príncep. Podria ser a causa de la seva loquacitat i la seva bellesa, però el nostre protagonista va decidir ignorar-lo. Van agafar un parell de cavalls i en poc temps van arribar a la ciutat, al mig d'aquesta hi era imponent el castell blanc, brillant, lluminós, la casa de la reina Anaair.

-Mare!- Va cridar l'Anders tot corrent a abraçar-la.

-Hola, nen meu, qui és ell?- Va preguntar encuriosida.

L'Anaair era una dona d'aspecte major però dur i experimentat, tenia el cabell blanquinós i portava llargues togues blanques que conjuntaven amb la seva pell, arrugada i pàl·lida.

-Ell és un missatger d'un regne llunyà- va assegurar l'Anders.

-D'on ets bonic?- Va preguntar la reina amb un to afectuós però amb l'autoritat d'una reina mentre s'hi apropava.

-Vinc del regne d'Argel- Va inventar ràpidament en Gael.

-I què necessites dir-me?- Interrogava la reina.

En aquell moment, el Gael va observar que estaven rodejats de soldats i que en aquestes condicions, no podria matar a la reina.

-És un assumpte molt privat, podríem parlar-ne en un altre lloc?- Va excusar.

-D'acord, anem a una altra estança-

Seguidament, la reina es va dirigir a una porta a l'esquerra del tron.

-Xato, espera'ns fora- li va manar l'Anaair a Anders.

Després de l'afirmació del seu nen a l'ordre, la reina i el jove Gael van entrar en una estança pràcticament buida, primer va entrar-hi ell i després la reina que, mentre tancava les portes, va dir:

-Al llarg de la meua vida he viatjat per tot el món, així que no tractis d'enganyar-me, d'on vens i què vols Gael?

Estava sorprès ja que no s'esperava que la reina tingués un total domini sobre la geografia del món, nerviós, va intentar agafar la seva espasa, però hi havia alguna cosa que no quadrava.

-Busques això?- Preguntava la reina mentre sostenia l'espasa d'en Gael.

El jove estava bocabadat, no sabia què dir ni què fer així que, per primera vegada, va optar per la veritat.

-Sóc el fill del Legrab, i la meua missió és acabar amb tu-

-El fill d'en Legrab? No havies desertat als 13 anys?-

-Sí, i li entregaré el teu cap per demostrar que sóc prou bo-

-Ningú és prou bo per ell, per què creus que vam deixar de ser amics?-

Va explicar mentres corria les cortines de les finestres.

-Sempre m'exigia que havia de ser millor, i un dia me'n vaig cansar, mai aconseguiràs arribar a on ell vol. Però m'estic plantejant iniciar una guerra, els meus espies m'han informat que està preparant moltes tropes per un atac i començarem una guerra però pots evitar-ho, si vols matar-me no t'ho impediré, sé que aquest camí acabarà amb tota guerra, he vist el futur-. Va dir en un sospir. Seguidament, li va llençar l'espasa i va sortir de l'aula i amb un moviment de mà va indicar al Gael que la seguís. Unes passes després, es va trobar la mateixa sala d'abans, amb el tron però hi havia una cosa diferent: no n'hi havien soldats, no hi havia cap persona tret d'elles dues.

-Però si he de morir serà a la meua manera-.

Es va asseure al tron i, amb un punyal que tenia guardat, el va apuntar cap al seu cor quan, en aquell precís instant, l'Anders va entrar a la sala i va començar a córrer cap a la seva mare. Però ja no hi havia res a fer, s'havia suïcidat i abans de morir va arribar a dir-los unes paraules.

-Anders, ajuda al Gael a la seva batalla amb Legrab, i Gael, bona sort-.

L'Anders va abraçar el cos sense vida de sa mare mentre plorava desconsoladament. En un acte de tendresa, en Gael es va apropar, va agafar la

corona, va tancar-li els ulls a la reina en senyal de respecte i es va quedar mirant la tristesa que desprendria el seu company de viatge.

Temps va passar, més del necessari, ja que Legrab estava a punt d'atacar, a un dia exactament. El jove Anders seguia passant-ho malament per la mort de la seva mare, però ara tenia un objectiu, venjar-la matant al Legrab. Així que la nostra parella de protagonistes es va allotjar en un hostel per passar-hi la nit, no estava al nivell d'un príncep i d'un rei, però no estava malament.

Al matí següent, el nostre protagonista, va anar al bosc que hi havia al costat de l'hostal, va agafar una margarida, es va asseure sobre una pedra i treia pètals de la flor al so de m'estima, no m'estima, m'estima... Va pensar "Que interessant són les persones que mai s'han enamorat" . Aquest pensament venia arran de què durant els mesos de superació per la mort de l'Anaair, el Gael va desenvolupar un amor profund per l'Anders amb l'al·licient que no sabia si era recíproc però tenia esperances.

Va acabar la flor amb un "M'estima", s'ho va prendre com un bon pressentiment. Quan més tard va tornar a l'habitació, l'Anders ja no hi era, en el seu lloc hi havia una nota que deia: "estic esmorçant a la ciutat", així que va anar cap a la ciutat.

No va ser gens difícil localitzar-lo ja que la ciutat estava quasi buida a causa del fred i de l'hora, i va ser allà, a la vorera d'una font on estava assegut, on el valent Gael (després de considerar-ho molt) li va dir:

-Anders, ho he estat pensant i m'agradaria expressar el que sento, des del primer dia que et vaig veure i... voldria ser el teu xicot- Ja ho havia dit però el que li esperava superaria les seves expectatives ja que l'Anders es va ruboritzar i, després d'endrapar-se l'entrepà d'un moss, el va agafar de les mans i va dir: -Jo també ho estat pensant... i m'agrades molt- Abans que en Gael tingués l'oportunitat d'expressar sorpresa aquest li va fer un petó. Uns quants somriures i sentiments més tard van descobrir que estaven enamorats, després d'aquesta mostra de sentiment i d'uns quants petons més, es van posar en marxa.

Quan van arribar al camp que separava els dos regnes, van agrair no arribar-hi massa tard, ja que les tropes d'en Legrab estaven posicionades una darrera de l'altra per atacar. I al capdavant de tothom en Legrab esgrimia la seva espasa, la qual es va cobrar moltes vides, però com que ningú es va sorprendre, només hi havia dues persones davant del seu exèrcit colossal. Una d'elles va cridar: -Jo, Gael ,príncep del regne de Legrab i ell, el rei del regne de Gocoile, et desafiem a una batalla-. Durant uns instants tothom va riure imaginant que era una broma, però al descobrir que no ho era, van llençar-se a la batalla. Ben aviat, els dos joves van comprovar que no podien fer-ho sols, així que van passar al pla "B". Seguit d'un crit de l'Anders, els soldats i també els ciutadans, armats amb el que podien, van plantar cara a l'exèrcit d'en Legrab.

La batalla va durar dies, moltes persones dels dos bàndols, van morir. Només quedaven vius els tres: en Gael, l'Anders i el rei Legrab. Tots tres estaven esgotats per la constant batalla, però havien de fer un últim esforç per acabar això d'una vegada per totes, cops i cops, van lluitar i lluitar fins que, amb un moviment valent, l'Anders va atacar al cap del rei però, a la vegada i amb un ràpid moviment d'espasa, en Legrab conseguí ferir-lo de mort. En aquell moment, en Gael va sentir una ràbia descontrolada, sentia com la seva ànima es trencava en molts trossos. La va aprofitar i, en una confusió d'en Legrab, PAM!, l'espasa del Gael travessava el cor de l'enemic, matant-lo a l'instant.

Va acabar la batalla, ja no hi havia res més, es va acabar, però el nostre conqueridor es trobava molt trist per la mort del seu amant. Amb dificultats, va pujar al castell Blanc, l'antic habitatge del rei, ells havien fet molts plans sobre què farien després de tot, però la mort de l'Anders va resultar una lliçó molt dura.

Tants van ser els dies que ell va plorar la seva mort i, d'un dia per l'altre, es va adonar que ja no sentia res, els sentiments van deixar d'afectar-lo. S'ho va prendre com a una senyal del destí, a partir d'ara ell seria el rei, un rei sense sentiments... Sense debilitats, un rei buit. En aquella cruel batalla, el Gael va morir i va néixer el rei buit.